

— Ezért a kis útert nem érdemes beporolni — mondta, s eltűnt a fák bozótjai között.

— Érdekes ember — mondom Zolinak.

— Az. Látod, mi mindenre áldoz, futja meg a világot, meg akarja habzsolni. Nem sajnálja az áldozatokat. Inkább öt-hat kilométeres utat gyalog cipekedik, hogy poros ne legyen az autója. Te, ez, ha esik az eső, bekéredzkedik tető alá, hogy meg ne ázzon a Zsigulija.

— Érdekes. Nekünk semmi hagyatkozása nem volt. Hogy gyűjtsunk a halak alá, hogy várjunk, hogy hamarosan visszaér, hogy hozzon-e valami itókát?

— Tudja az a dolgát, ne félj!

Ahogy elment, kiáltó csönd maradt utána. Zoli élt vele.

Ahogy mondom, a mérnökjelölt után nagy kemény fagyok következtek Julcsi életében. Pedig dinnyeérlelő nyár volt még. Bennem is alig pislogott a tatar, de ő elesettebb volt. Toporogtam körülötte, vigasztalgattam, sajnáltam, tán jobban magamnál. Nagyon szerettem volna magaménak tudni. De napokig csak hangtalankodtunk. Úgy gyászolta a fiút, mint valami meghalt vőlegényt. Pedig hát az a pesti színházi lehetőségen kívül tán nem is ígért egyebet.

A várva várt levél, távirat nem jött. Pedig egy fűttyszavára ugrott volna a lány. Irigyeltem a fiút.

Engem ilyen odaadóan, álhatatosan tán nem várt soha senki. Vagy csak nem vettem észre? Vagy nem érdemeltem a sorstól? Csak csörtettem árkon-bokron, embereken, érzelmeken keresztül.

Most azt várnám, hogy engem várjon, de nagyon. Elemi erővel várnám.

Figyelmének csak egy töredékét pazarolta rám. Elfogadta tüsténkedéseimet, kedves törődésemet, de csak ennyi.

Gyászolt.

Vigasztaltam: még előtte az élet!

FODOR JÓZSEF: TÉLI LEGELŐ